

Pohádkový příběh

(Lenka a Petr Pavelčíkovi)

Byl jednou jeden dům a kolem něho jedna zahrada. A v té zahradě se objevilo malinké štěňátko. Tak malinké, že o světě toho ještě mnoho nevědělo. Ono se tam jen tak neobjevilo, hodil ho tam právě kdosi přes plot, protože už ho nechtěl.

Je večer, stmívá se a štěňátko vyděšeně běhá po zahradě a hledá, kde by se schovalo před zimou. „Kde jsem se to ocitlo? Proč mě už můj pán nechce? Co jsem mu provedlo? Kde budu spát? Tady není takové teploučko jako doma v košíku. A co budu jíst?“ honí se štěňátko v hlavě, když pobíhá po zahradě. Je podzim a noci jsou už chladné. Navíc padá rosa a naše štěňátko má už tlapky celé urousané. Pod jedním keřem nakonec štěňátko našlo hromadu suchého listí s trochou sena, a do něho se zachumlalo. Hned také únavou usnulo.

Druhý den ráno ho vzbudilo sluníčko, které pod keř začalo posílat své paprsky, a šimrat ho na nose. „Kde to jsem, a kde je moje miska s jídlem?“ to bylo to první, na co štěňátko po probuzení myslelo. Ale hned po malé chvilce si vzpomnělo na své nepříjemné večerní hledání místa k spánku. Trochu se protáhlo, a při tom mu zakručelo v bříšku. „Aha. Musím si najít něco k snědku. Ale kde to budu hledat?“ řeklo si a vydalo se na průzkum zahrady.

V zahradě byla spousta stromů, květin, záhonů se zeleninou, ale také taková menší louka a malé jezírko. Štěňátko se loudalo podél plotu a stále nemohlo najít nic, na co bylo zvyklé z misky od svého bývalého pána, který se ho tak hanebně zbavil. Najednou na jabloni nad sebou uvidělo kosa. „Dobré ráno pane kos. Nemohl byste mi, prosím, poradit, kde se tady dá najít něco k snědku?“ „To bych mohl. Tady zrovna pod stromem jsou napadaná jablka. Nejlepší jsou ta potlučená, ta já mám nejradši.“ A frrrr a kos byl pryč. Štěňátko se podívalo na jablka a pomyslelo si „To se dá jíst? To jsem teda nevědělo.“ Hned se do jednoho jablka zakouslo. „Brrr, to teda není nic pro mne. Jablka pro nás pejsky nejsou dobré jídlo.“ A štěňátko se vydalo dál. Jen vyplivlo poslední kousek jablíčka, proletěl kolem motýl bělásek. „Haló, bělásku, počkej chvilku. Porad' mi, kde se dá najít něco k snědku.“ „Támhle na louce na konci zahrady právě kvetou poslední podzimní květy. Právě tam letím,“ odpověděl bělásek. Štěňátko se rozběhlo za běláskem, ale ten byl rychlejší, a brzy byl pryč. Hladové štěňátko doběhlo celé udýchané na louku až vzadu v zahradě, a hned se pustilo do květů. Když už v sobě mělo třetí astru, uvědomilo si, že mu to ale vůbec nechutná, a začalo prskat rozkousané květy kolem sebe. „Co to tady děláte?“ zapípalo cosi nazlobeně z vrcholu sloupku plotu. „Promiňte, snědlo jsem cosi moc nedobrého, až se mi z toho udělalo špatně,“ odpovědělo štěňátko. „Proč taky jíte ty květy. Kdo to kdy viděl, jíst květy. Dejte si, pane ke snídani raději slunečnicová semínka. Támhle na slunečnici právě dozrávají. Já už na nich hoduji několik dní,“ odpověděl ptáček stehlík, který seděl na sloupku plotu. Štěňátko si pospíšilo směrem, kam stehlík zobáčkem ukazoval, ale zůstalo stát dole pod vysokou slunečnicí, a hladově zíralo na semínka v květech. „Hm, tak to také nebude to pravé pro

mne," začalo si zoufat štěně. Podobně dopadlo i se slimákem, který mu radil dýně, červíkem, který radil švestky, nebo ropuchou, která doporučovala mouchy.

Tak uběhlo dopoledne a štěňátko už ochutnalo kde co. Právě když na radu vosy okusovalo hrozny z vinohradu, objevil se v zahradě pán v zelených kalhotách s laclem a kšandami. Začal se procházet po zahradě a prohlížet si svoje záhony. Tu si všiml, že mu někdo okousal hlávkou zelí, tam zase dýni, a tady někdo rozkousal jablíčka. Pán v zelených kalhotách s laclem a kšandami kroutí hlavou a mračí se. Najednou si všiml našeho štěněte, jak mu trhá hrozny z vinohradu, a už se na něj žene. „Co to tady děláš? Jak ses sem dostal? Necháš to víno?!" Štěně se velice polekalo, a utíká se schovat dozadu do zahrady, kde je za loukou ještě křoví a staré suché dřevo. Celé odpoledne se neodvážilo vylézt ven. Pán v zelených kalhotách s laclem a kšandami ho nechal běžet, a dál se o něj nestaral. Měl dost jiné důležité práce na zahradě. Na podzim je na zahradě přece hodně práce. A taky na štěně tak trochu zapomněl. Štěňátko pak v houští zase usnulo. Malá štěňátka toho hodně naspí.

Byla už noc, když ho probudil nějaký divný šramot. Někdo pomalu a opatrně přelézal plot. Štěňátko bylo rozený hlídač, a tak se vůbec nebálo. Jen sledovalo co se děje. Černá postava přešla plot a opatrně se blížila k nedalekému záhonu, kde rostly veliké oranžové dýně. Postava vytáhla nůž a už, už se chystala dýně odkrojit. V tom naše štěňátko vyrazilo z křoví a vrhlo se se štěkotem na zloděje. Ten se tak vylekal, že zahodil nůž, a bleskem byl za plotem. Ono totiž naše štěně, na to jak bylo malé, mělo hlas jako velký hlídací pes. Chvilku potom co spustilo, rozsvítilo se v okně domu světlo, a ven vyšel nám známý pán, tentokrát v pruhovaném pyžamu. Svítil baterkou do zahrady a rázoval si to ke svým záhonkům. Tam stálo naše štěňátko ještě celé naježené a neohroženě štěkalo na plot. Hned vedle se válel na zemi pytel a nůž na dýně. „Tak ty jsi hlídací pes? Podívejme se, jak umíš být užitečný," promluvil pán na štěně a pohladil ho po hlavě. Štěně se trochu bálo, ale když vidělo pánův dobrácký pohled, neuteklo. „Tak pojď, zasloužíš si odměnu. Najdu pro tebe doma něco k snědku. Mám kousek masa z polévky. To ti bude lépe chutnat než ty hrozny," řekl pán v pruhovaném pyžamu a vydal se zase k domu. Naše štěňátko bylo rádo za pochvalu, a vydalo se za ním pro svou odměnu.

A protože štěňátko bylo opravdu užitečné, pán v pruhovaném pyžamu se rozhodl, že si ho nechá. Udělal mu pelíšek v předsíni, a než usnul, přemýšlel, jak mu bude říkat.

Soutěž „Tajuplná zahrada“ může být realizována díky podpoře projektu "Zahrada plná dobrodružství" Zlínským krajem.

